

I. Hier ben ik weer

Hier ben ik weer.

Ik ben Karelkje.

Er is al een boekje over mij.

Dat heet: *Ik ben Karelkje*.

Dat vinden kinderen mooi.

En vaders en moeders ook.

Ze willen meer van me horen.

Dat kan.

Daar gaan we dan.

Ik zie er nog steeds hetzelfde uit.

Bruin met zwarte strepen.

Alleen was ik eerst klein en nu ben ik groot.

Ik weeg vijf kilo.

Ik ben een grote kater.

Maar ze noemen me nog altijd Karelkje.

Ik blijf Karelkje.

Ik woon ook nog steeds bij Sara.

En bij haar vader en moeder.
Dat zijn de baas en het vrouwtje.
Eerst woonde Emma ook bij ons.
Maar nu niet meer.
Emma is naar een ander land gegaan.
Samen met John, die heel vreemd praat.
Good morning, zegt hij, in plaats van goede
morgen.
Emma woont hier nu ver vandaan.
Dat wil ze wel.
Maar ik wil dat niet.
Ik wil hier altijd blijven wonen.
In dit land en in dit huis.
Ik houd van de baas en het vrouwtje.
En ik vind Sara een schat.
En zij vinden mij lief.
Dus dat komt mooi uit.

Moor is er ook nog.

Moor is een mooie zwarte kater.
Met witte pootjes en een witte neus.
Moor is al oud, al vijftien jaar.
Maar dat maakt niet uit.
Hij is toch mijn beste vriend.
Moor gaat vaak bij de kennel liggen als ik
daar in zit.
Dan spelen we door het gaas.
Dat gaat zo leuk!
Onze poten raken elkaar dan.
Het is fijn om hier te zijn.

Daar komt Sara aan.
Met mijn voerbal in haar hand.
Het is een rode bal met gele visjes erop.
Sara pakt een beker met voer.
Een maatbeker is dat.
Daar zit voer in voor de hele dag.
Sara haalt er een handje brokken uit.

Nu zit er nog voor twee keer eten in de beker.

Voor twaalf uur en voor zes uur.

Sara doet de brokken in mijn voerbal.

Dan doet ze het gaatje een beetje dicht.

Anders rollen de brokken er te snel uit.

Mauww! Miauwwww! mauw ik.

Ik heb trek, Saar!

Ik geef Sara kopjes.

Ik vind haar zo lief.

Sara strijkt me over mijn kop.

‘Hier is jouw eten, Karelkje.’

Sara legt de voerbal voor me neer.

Ik duw met mijn neus tegen de bal.

De brokken rollen uit het gaatje.

Mmm, wat lekker!

Ik rol de bal verder met mijn snoet.

Het gaat goed.

De brokken blijven uit de bal rollen.

Het is een leuk spel.
En zo doe ik lekker lang met mijn eten.
Mijn maag komt langzaam vol.
Dat zorgt ervoor dat ik straks genoeg heb.

Dat moet van de dokter.
De dokter van de dieren.
Want ik ben erg ziek geweest.
Weet je wat ik had?
Ik had gruis in mijn blaas.
Dat zijn heel kleine steentjes.
Dat deed zo zeer!
Ik woog ook te zwaar, ik woog wel zeven kilo.
Nu mag ik niet meer zo veel eten van de dokter.
Anders word ik weer te zwaar.
Dat komt omdat ik niet buiten mag rennen.
Ze zijn bang dat ik onder een auto kom.
Daarom moet ik altijd binnen blijven.
Dat vind ik niet zo leuk.
Ik mag wel in de kennel.
Daar brengt de baas of het vrouwtje mij naar toe.

Wel drie keer per dag.
De kennel staat in de wei.
Dan ben ik toch buiten.
Dat vind ik fijn.
Het is heerlijk om in de frisse lucht te zijn.

Mijn voerbal is leeg.
Ik duw er met mijn poot tegen aan.
Maar er komt niets meer uit.
Dan ga ik maar wat drinken.
Want ik heb dorst van de brokken.
Ik loop naar de keuken.
Daar staat mijn bak met water.
Het is een mooie zilveren bak.
Met lekker fris water.
Daar zorgt het vrouwtje altijd voor.
Ik lik en lik: leb, leb, leb.
Nu is mijn buik vol.
Ik kruip in mijn mand.

Prrrrrrrrr, spin ik.

Wat lig ik weer heerlijk.

**Je kunt het voer van de kat
het beste in een maatbeker doen. Dan
weet je precies wat de kat per dag krijgt.
Geef het eten maar in een voerbal. Een kat
blijft mooi bezig als hij een voerbal heeft.
In het wild moeten katten ook moeite
doen om hun voer te krijgen. Dat lijkt
een beetje op jagen.**